

Bidrag om norsk filosofi ønskes

FILOSOFISK SUPPLEMENT

//

//]]]]> //]]>

UTLYSNING: [Filosofisk supplement](#) søker tekster til nummer 1/2013 med tema «norsk filosofi». Frist for innsending av tekster, utkast eller ideer er 6. januar.

Når vi for neste nummer av Filosofisk supplement velger norsk filosofi som tema er det ikke uten betenkninger. Hva menes med «norsk filosofi»? Er det ganske enkelt filosofi produsert i Norge, eller av filosofer født i Norge? Kan vi driste oss til å si at det finnes en egen tanketradisjon som kan kalles «norsk filosofi»? Kan våre nasjonale omgivelser, det være seg kulturelle eller naturlige, ha gitt opphav til særegne filosofiske perspektiver og ideer?

Det som er sikkert er at det har blitt produsert, og stadig produseres, en hel del filosofi innenfor

norske landegrenser, og at det her finnes ting det er verdt å børste støv av.

Det kanskje største navnet i 1800-tallets norske universitetsfilosofi er Marcus Jacob Monrad. Men hvem kjenner innholdet i hans hegelianisme i dag? Og hvem kjenner til Johan Sebastian Welhavens faglige virke som professor i filosofi?

Arne Næss sto i spissen for et brudd i norsk akademisk filosofi på 1930-tallet. Ved siden av sine bidrag til en filosofisk fundert «dypøkologi», er Næss også kjent for å ha bygd opp ex phil. Mindre kjent er hans pionérvirksomhet innenfor det som i dag er kjent som ex phi, «experimental philosophy», en filosofisk retning som Næss foregriper med et halvt århundre i sin undersøkelse av vanlige nordmenns forståelse av sannhet i *“Truth” as conceived by those who are not professional philosophers* (1938). Er det på tide å bringe Næss' bidrag frem i lyset igjen?

En av de mest originale, for ikke å si eksentriske, norske filosofene er Peter Wessel Zapffe. Med sin «biosofiske» metode fremmer han en pessimisme som ikke står tilbake for Arthur Schopenhauers: I Zapffes naturvitenskapelige verdensbilde framstår sivilisasjonshistorien som et «et sanseløst søl med organisk stoff», som bør avsluttes ved å stoppe forplantningen. Bare gjennom ulike «forsvarsmekanismer» kan tilværelsen holdes ut, for en stund – et syn Zapffe legger fram i sin monumentale doktoravhandling *Om det tragiske* (1941). Har Zapffes pessimisme noe for seg? Er den biosofiske metoden verdt en grundigere analyse?

Hans Skjervheim skrev *Objektivismen og studiet av mennesket* (1959) og innledet med det den såkalte positivismestriden – en strid som fortsatt sitter i veggene på norske filosofiske institutt. På hvilken måte preger striden academia i dag?

Dette er bare noen av de mer kjente navnene fra norsk filosofihistorie. Vi kunne nevne flere, og vi håper på bidrag som kan løfte frem også mindre kjente stemmer i den norske filosofien – før og nå. Dagens norske filosofi er like mangfoldig som historien vi her pirker i overflaten på. Hva kjennetegner tenkningen som i dag bedrives på norske filosofiske institutter? Har du en ferdig tekst, en skisse du kan arbeide videre med, et tidligere arbeid du vil omarbeide, eller et forslag til intervju eller anmeldelse, ser vi gjerne at du sender inn bidraget ditt til neste nummer av Filosofisk supplement.

Frist for innsending av tekster, utkast eller ideer er 6. januar.

Ta kontakt på e-post: redaksjon@filosofisksupplement.no

Du vil få grundig tilbakemelding fra redaksjonen og hjelp til å arbeide videre med teksten. Vi behandler også tekster som går utenfor tema.